

Arrest

nr. 209 930 van 24 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. TWAGIRAMUNGU
Gulden Vlieslaan 67/9
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 22 september 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van *“de beslissing tot verwijdering genomen op 21/09/2018 door de dienst vreemdelingenzaken”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. TWAGIRAMUNGU die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché BEULS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, een Rwandees staatsburger, werd op 6 juli 2018 tegengehouden op de luchthaven en diende een eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd geweigerd op 7 augustus 2018 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde de beslissing van 4 september 2018. Verzoekster diende een nieuw verzoek tot internationale bescherming in op 13 september 2018. Op 19 september 2018 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende een *“niet ontvankelijk verzoek (volgende verzoek) (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid)”*.

1.2. Aan de raadsman van verzoekster werd op 21 september 2018 meegedeeld dat de repatriëring zal doorgaan op zaterdag 22 september om 15u55. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Naar luid van artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), staat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid open ten aanzien van *“een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.”*

Op 19 september 2018 nam Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een tweede verzoek om internationale bescherming. Op 21 september 2018 om 14u49 wordt de raadsman van verzoekster in kennis gesteld van haar nakende repatriëring op zaterdag 22 september 2018 om 15u55. Op zaterdag 22 september om 12u01 dient de raadsman van verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal. Om 13u34 dient de raadsman van verzoekster een *“nieuw”* verzoekschrift in tegen *“de beslissing tot verwijdering genomen op 21/09/2018 door de dienst vreemdelingenzaken”*. In bijlage voegt de raadsman van verzoekster de mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij in kennis wordt gesteld van de repatriëring van verzoekster. Aan de raadsman wordt gevraagd om de verwijderingsmaatregel door te sturen, aangezien de mededeling geen beslissing is. Het *“nieuwe”* verzoekschrift vermeldt weliswaar de Belgische Staat als verwerende partij, maar bevat geen enkele onderbouwde grief die ook maar enigszins betrekking heeft op een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Meer nog, het *“nieuwe”* verzoekschrift heeft dezelfde inhoud en vermeld enkel een andere verwerende partij.

De raadsman van verzoeker legt ook ter terechtzitting geen verwijderingsmaatregel neer die aan verzoekster zou zijn betekend. De raadsman heeft geen verdere opmerkingen over de vaststelling dat er geen verwijderingsbeslissing is neergelegd.

De Raad kan slechts vaststellen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet gericht is tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel in de zin van artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet maar tegen een mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het arrest 88/2012 heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat het fundamentele recht op toegang tot een rechter geenszins het recht omvat om bestaande procedures voor kennelijk onrechtmatige doeleinden aan te wenden. Omdat het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep evenwel een inperking vormt op voormeld grondrecht, moet het restrictief worden toegepast. Dit houdt in dat zelfs wanneer een beroep weinig kansen heeft op een gunstige beslissing, hieruit niet kan worden besloten dat er sprake is van rechtsmisbruik. Wanneer de theoretische mogelijkheid bestaat dat een beslissing wordt uitgesproken die de verzoekende partij genoegdoening verschaft, volstaat dit om het beroep niet als zijnde ‘kennelijk onrechtmatig’ te bestempelen.

In casu echter blijkt overduidelijk dat het beroep van de verzoekende partij geen enkele (theoretische) kans van slagen had. Ondanks het gegeven dat zowel de wettekst als de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing duidelijk vermelden op welke wijze verzoekster beroep kan indienen tegen de bestreden beslissing, heeft zij op 22 september 2018 een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad ingeleid tegen die beslissing. Een dergelijke handelwijze verstoort ernstig en nodeloos de organisatie van de Raad, zeker in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ter terechtzitting heeft de raadsman van verzoekster geen enkele uitleg voor zijn houding en doet hij geen enkele poging om de Raad te overtuigen van zijn handelwijze. Gelet op deze vaststellingen, en mede gelet op de vaststellingen in het arrest van de Raad van 24 september 2018 met nummer 209 929, is de Raad van oordeel dat er *in casu* sprake is van ernstig misbruik en een kennelijk onrechtmatig beroep.

Overeenkomstig artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet wordt het arrest ook ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.

Het verzoek is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep is kennelijk onrechtmatig.

Artikel 3

Dit arrest wordt ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M.-C. GOETHALS